

Необхідно також ужити заходів для посилення координації діяльності органів виконавчої влади, зокрема правоохоронних органів, із метою створення цілісної системи забезпечення (інформаційного) дотримання законодавства про охорону інтелектуальної власності.

Треба розробити систему економічних стимулів (податкових, кредитних, страхових) комерціалізації запатентованих науково-технічних досягнень. Зокрема, назріли питання про створення Фонду сприяння патентуванню українських винаходів за кордоном, із його частковим фінансуванням із Державного бюджету в рамках окремої статті бюджетних видатків на охорону інтелектуальної власності.

У Державному бюджеті слід передбачити й належне фінансування видатків на розвиток інфраструктури охорони інтелектуальної власності, модернізацію технічної бази державних установ цієї сфери та озброєння їх новітніми інформаційними технологіями.

У рамках Концепції реформування системи освіти в Україні було б бажано передбачити введення в середній школі ознайомлювальних курсів (розділів) з основами інтелектуальної власності й відповідних спецкурсів у вищих навчальних закладах. Нарешті, ефективним рішенням може стати запровадження розгалуженої системи дистанційного навчання фахівців у галузі інтелектуальної власності за допомогою Інтернет із використанням досвіду Світової організації інтелектуальної власності (COIB). Важливо також опрацювати питання щодо більш широкого використання можливостей Світової академії COIB для підготовки фахівців вищого рівня кваліфікації.

На думку експертів реалізація цих пропозицій сприятиме подальшому розвитку та якісному вдосконаленню системи охорони інтелектуальної власності в Україні, прискоренню економічного розвитку й підвищенню міжнародного іміджу нашої держави [5].

Список використаних джерел:

1. Лебідь С. Позитивні зрушення у боротьбі з правопорушеннями. Інтелектуальна власність. - 1/2002 - с.25-28.
2. Справа №3-4280/2003, Архів Десянянського районного суду м. Чернігова.
3. Справа №3-6549/2003, Архів Десянянського районного суду м. Чернігова.
4. Про проблеми захисту прав інтелектуальної власності та шляхи їх вирішення. Рішення Колегії Міністерства освіти і науки України від 4 грудня 2003 р. Протокол № 12/2-16
5. «Проблеми охорони інтелектуальної власності в Україні» // Матеріали круглого столу, організованого Українським центром економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова // Ел. Ресурс <http://inf.org.ua/laws/zkbbk4.htm>

Визнання правочинів недійсними: проблеми чинного цивільного процесуального законодавства України

Петровський Д.В., студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» за спеціальністю «Правознавство» ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пилипенко С.А.*

Виявлення прогалин та недоліків чинного законодавства завжди пов'язане з науковими дослідженнями та судовою практикою.

В РФ певні напрацювання щодо процесуального аспекту визнання правочинів недійсними та внесення змін в російське цивільно-процесуальне законодавство є. Так, О.В. Гутников аналізував процесуальне розмежування нікчемних та оспорюваних правочинів та оспорювання недійсних правочинів. Зазначений науковець зробив висновок, з яким не можна не погодитися, що з процесуальної точки зору немає різниці між нікчемними та оспорюваними

правочинами [1]. Конкретні пропозиції щодо процесуального аспекту визнання правочинів недійсними розробила Н.Д. Шестакова, яка запропонувала:

1) з метою мінімізації негативного впливу наслідків недійсності правочинів на стабільний та постійний розвиток цивільних правовідносин необхідно цілісне застосування діючих норм як матеріального, так і процесуального права при розгляді справ, пов'язаних з недійсністю правочинів;

2) шляхом внесення певних санкцій до чинного законодавства виключити можливість зловживання при використанні такого способу захисту, як застосування наслідків недійсності правочинів;

3) практика застосування судами наслідків недійсних правочинів за позовами незацікавлених осіб повинна бути припинена як така, що суперечить закону. При застосуванні реституції юридично значимий інтерес можуть мати лише особи, які брали участь в укладенні правочину - сторони. В зв'язку з цим інші особи, навіть власник майна, яке було неправомірно передано за недійсним правочином, не може вимагати застосування наслідків визнання правочину недійсним, крім випадку, якщо він сам був стороною правочину;

4) пред'явлення прокурором позовів про визнання правочинів недійсними та застосування наслідків їх недійсності для обох сторін правочину, без залучення зацікавленої особи як позивача суперечить принципу диспозитивності, за яким «немає судді без позивача». Тому пропонується припинити поширену в Росії в даний час практику розгляду арбітражними судами справ по позовах прокурорів, які пред'являються без зазначення осіб, в інтересах яких подається позов;

5) у разі відсутності спору щодо недійсності правочинів для надання визначеності відносинам, пов'язаних з його укладенням, можливе встановлення факту недійсності в порядку окремого провадження [2].

З усіма вищезазначеними пропозиціями варто погодитися, крім останньої. В порядку окремого провадження відповідно до ст. 234 ЦПК України розглядаються цивільні справи про підтвердження наявності або відсутності юридичних фактів, що мають значення для охорони прав та інтересів особи або створення умов здійснення нею особистих немайнових чи майнових прав або підтвердження наявності чи відсутності оспорованих прав. Разом з тим, справи про визнання правочину недійсним для надання визначеності відносинам, пов'язаних з його укладенням не можуть бути розглянуті в порядку окремого провадження. Як аргумент можна навести те, що окреме провадження розпочинається з подання заяви заявником. Заявником виступає особа, законний інтерес якої порушений в зв'язку з укладенням такого правочину. Ст. 235 ЦПК України зазначає, що справи окремого провадження розглядаються судом з додержанням загальних правил, встановлених ЦПК України, крім положень щодо змагальності та меж судового розгляду. Ст. 10 ЦПК України під змагальністю розуміє можливість сторін та інших осіб, які беруть участь у справі, на рівних умовах довести ті обставини, на які вони посилаються як на підставу своїх вимог та заперечень. Видається надання дозволу розглядати справи про визнання правочину недійсним в порядку окремого провадження позбавить сторони належним чином захистити свої порушенні права.

Список використаних джерел:

1. Гутников О.В. Недействительные сделки в гражданском праве (теория и практика оспаривания) / 3-е изд., исп. и допол. - М.: Статут, 2007. - С. 234.
2. Шестакова Н.Д. Недействительность сделок: процессуальный и материальный аспекты: Дисс... канд. юрид. наук: 12.00.15. - СПб., 2001. - С. 171-175.